

**Ustawa o otwartych danych
i ponownym wykorzystywaniu
informacji sektora publicznego.
Komentarz**

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

Ustawa o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego¹

z dnia 11 sierpnia 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 1641)²

Wprowadzenie

Spis treści

	Nb
1. Regulacja ponownego wykorzystywania w prawie UE	1
2. Dotychczasowe krajowe regulacje ponownego wykorzystywania	2
3. Cele nowej ustawy i główne zmiany w prawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	3

1. Regulacja ponownego wykorzystywania w prawie UE. Informacje sektora publicznego są ważnym materiałem wyjściowym dla produktów i usług o wciąż niewykorzystanym potencjale. Podmioty publiczne wytwarzają, gromadzą lub przechowują ogromną ilość informacji i treści, poczynając od danych statystycznych, gospodarczych lub środowiskowych, przez materiały archiwalne, po zdigitalizowane księgozbiory lub kolekcje dzieł sztuki. Wraz z rewolucją cyfrową istotnie wzrosła wartość tego rodzaju zasobów dla innowacyjnych produktów lub usług wykorzystujących takie dane. Regulacja ponownego wykorzystywania koncentruje się na wykorzystywaniu gospodarczej wartości informacji sektora publicznego, gdzie służy ona jako podstawa dla rozwoju nowych produktów i usług. Podczas gdy podmioty publiczne są twórcami, dysponentami i dostawcami oryginalnego materiału (danych), sektor prywatny odgrywa istotną rolę jako uczestnik i pośrednik procesu

¹ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1024 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 56).

² Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, ustawę z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ustawę z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawę z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, ustawę z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uchyla się ustawę z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego.

przetwarzania informacji między źródłem danych (podmiot publiczny), a końcowym użytkownikiem. Poza celami gospodarczymi związanymi z napędzaniem innowacji i kreatywności, które stymulują wzrost gospodarczy, możliwość ponownego wykorzystywania informacji wzmacnia również pozycję obywateli, służąc tym samym demokracji uczestniczącej oraz promując przejrzystą, odpowiedzialną i wydajniejszą administrację, funkcjonującą w sposób znacznie bardziej transparentny i efektywny.

Krajowa regulacja ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego jest wynikiem implementacji prawa pochodnego UE. Przyjęcie nowej dyrektywy 2019/1024 Parlamentu Europejskiego i Rady z 20.6.2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L Nr 172, s. 56) stanowiło efekt, zainicjowanych przez Komisję Europejską, prac legislacyjnych podjętych w następstwie przeprowadzonego przeglądu dotychczasowych przepisów regulujących ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.

Jest to formalnie druga, a materialnie trzecia dyrektywa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Dyrektywą 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 17.11.2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 345 z 31.12.2003, s. 90) ustanowiono zestaw minimalnych przepisów określających ponowne wykorzystywanie dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego państw członkowskich. Kolejna – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z 26.6.2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 175 z 27.6.2013, s. 1) poszerzyła zakres ponownego wykorzystania o zasoby bibliotek, archiwów i muzeów.

Od czasu przyjęcia pierwszego zestawu przepisów dotyczących ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego ilość danych na świecie, w tym danych publicznych, gwałtownie wzrosła. Generowane i gromadzone są nowe rodzaje informacji. Jednocześnie zmieniają się i rozwijają technologie wykorzystywane do analizy i przetwarzania danych, jak np. uczenie maszynowe, sztuczna inteligencja czy Internet rzeczy. Powoduje to wzrost liczby nowych usług i nowych zastosowań w oparciu o wykorzystywanie lub agregację danych. W motywie 10 preambuły dyrektywy 2019/1024 podkreślono, że przepisy pierwotnie przyjęte w 2003 r. i zmienione w 2013 r. nie dotrzymują już kroku tym szybkim zmianom, co grozi utratą możliwości gospodarczych i społecznych, jakie oferuje ponowne wykorzystywanie danych publicznych.

W wyniku przeglądu stosowania dyrektywy 2003/98/WE Komisja Europejska 25.4.2018 r. przedstawiła wniosek legislacyjny zawierający projekt dyrektywy w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego COM (2018) 234 (<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52018PC0234>, dostęp: 10.2.2022 r.). W związku z licznymi zmianami, projektodawca zaproponował formę prawną przekształcenia dyrektywy (*recast*), co oznacza utratę mocy dyrektywy 2003/98/WE. W wyniku przeglądu KE uznała, że nowa dyrektywa powinna podejmować takie kwestie jak:

- zapewnienie dostępu w czasie rzeczywistym do danych dynamicznych za pośrednictwem API;
- zwiększenie podaży danych publicznych o wysokiej wartości, w tym danych pochodzących z sektora przedsiębiorstw publicznych, organizacji prowadzących badania naukowe oraz instytucji finansujących badania;

- zapobieganie pojawianiu się nowych form umów o wyłączność;
- ograniczenie stosowania wyjątków od zasady pobierania opłat odpowiadających kosztowi krańcowemu, oraz
- wyjaśnienie relacji między dyrektywą a niektórymi powiązаныmi instrumentami prawnymi (jak np. regulacje dotyczące systemu informacji przestrzennej).

W dniu 20.6.2019 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły dyrektywę 2019/1024 nadając jej ostatecznie tytuł „Dyrektywa w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego”. Państwom członkowskim wyznaczono czas do 17.7.2021 r. na przyjęcie przepisów niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy.

Uwzględnienie w tytule dyrektywy 2019/1024 pojęcia otwartych danych ma przede wszystkim wymiar aksjologiczny. Oznacza uznanie instytucji ponownego wykorzystywania jako instrumentu służącemu realizacji działań na rzecz otwierania danych (publicznych) przez państwa członkowskie. Po raz pierwszy pojęcie otwartych danych zostało uwzględnione przez prawodawcę unijnego w dokumencie legislacyjnym będącym źródłem prawa UE, przy czym terminowi „otwartych danych” nie nadano w dyrektywie legalnej definicji.

Zasadnicze elementy konstrukcyjne dyrektywy 2019/1024 pozostały bez zmian, tj. definicje podstawowych pojęć, zasady ponownego wykorzystywania czy postępowania z wnioskami o ponowne wykorzystywanie (zob. *D. Sybilski*, Projekt nowej dyrektywy, s. 3). Przede wszystkim niezmienną została podstawowa zasada, zgodnie z którą państwa członkowskie mają obowiązek zapewnienia możliwości ponownego wykorzystywania wszystkich dokumentów, z wyjątkiem dokumentów, do których dostęp jest ograniczony lub wyłączony na mocy przepisów prawa krajowego oraz z zastrzeżeniem pozostałych wyjątków określonych w dyrektywie. Zasadnicza zmiana dotycząca przepisów dyrektywy 2003/98/WE, podobnie jak i jej ostatnia zmiana wprowadzona dyrektywą 2013/37, dotyczy poszerzenia zakresu ponownego wykorzystywania o nowe podmioty (instytucje naukowe, przedsiębiorstwa publiczne) i wyodrębnieniu, w ramach pojemnego zbioru informacji sektora publicznego, nowych kategorii zasobów (danych badawczych, danych dynamicznych, danych o wysokiej wartości). Państwa członkowskie zostały również zobowiązane do opracowania polityki dotyczącej otwartego dostępu do danych badawczych pochodzących z badań naukowych finansowanych ze środków publicznych, przy zachowaniu elastyczności we wdrażaniu tego obowiązku (art. 10 ust. 1 dyrektywy).

2. Dotychczasowe krajowe regulacje ponownego wykorzystywania. Pełna implementacja dyrektywy 2003/98/WE została przez Polskę dokonana dopiero ustawą z 16.9.2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 204, poz. 1195). Nowelizacja ta wprowadziła do ustawy z 6.9.2001 r. rozdział 2a „Ponowne wykorzystywanie informacji publicznej”. Oznaczało to, iż pomimo pierwotnych zamierzeń zakres przedmiotowy ponownego wykorzystywania wyznaczało pojęcie informacji publicznej. Wprowadzono ramy prawne dla ponownego wykorzystywania informacji, w tym udostępniania informacji na wniosek, zasady niewyłączności, niedyskryminacji i przejrzystości, ograniczenia i warunki ponownego wykorzystywania oraz przepisy o ofercie.

Przede wszystkim zaproponowano rozwiązanie wykraczające poza minimum określone dyrektywą 2003/98/WE, tj. sformułowano uprawnienie, iż każdemu przysługuje

prawo do ponownego wykorzystywania informacji publicznej. Takie rozwiązanie wprowadziło konsekwencję nałożenia obowiązku na podmioty zobowiązane do przekazywania informacji publicznych do ponownego wykorzystywania. W tym zakresie ustawa była dogodniejsza dla wykorzystujących informacje sektora publicznego w porównaniu do postanowień wdrażanej dyrektywy. Ponadto zaproponowano korzystniejsze niż w dyrektywie 2003/98/WE zasady nakładania opłat za ponowne wykorzystywanie. Ograniczono możliwość pobierania opłat jedynie do tzw. kosztów bezpośrednich związanych z przekazaniem informacji do ponownego wykorzystywania, co istotne zasada kosztów bezpośrednich została utrzymana w każdej kolejnej krajowej regulacji ponownego wykorzystywania.

Warto nadmienić, iż w ramach wdrożenia dyrektywy 2003/98/WE wprowadzono jednocześnie w DostInfPubU ramy prawne dla uruchomienia centralnego repozytorium informacji publicznej, czyli obecnego portalu danych (dane.gov.pl). Tak ówczesnie centralne repozytorium, jak obecnie portal, jest z jednej strony technicznym rozwiązaniem ułatwiającym pozyskiwanie zasobów informacyjnych do wykorzystywania, ale zarazem stanowi kolejny tryb (obok Biuletynu Informacji Publicznej) bezwioskowego dostępu do informacji publicznej (informacji sektora publicznego) i ponownego jej wykorzystywania.

W dniu 16.6.2016 r. weszła w życie ustawa z 25.2.2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. z 2016 r. poz. 352). Ustawa implementowała dyrektywę 2013/37 zmieniającą dyrektywę 2003/98/WE. Uwzględniła podstawową zmianę dyrektywy 2003/98, którą było poszerzenie jej zakresu podmiotowego o biblioteki, muzea i archiwa. Treści będące w posiadaniu tych podmiotów do tej pory, na gruncie poprzedniej dyrektywy, podlegały wyłączeniu z ponownego wykorzystywania. Po wejściu w życie ustawy cyfrowe zasoby bibliotek, archiwów i muzeów, które nie korzystają z ochrony praw autorskich, jak np. zdigitalizowane dzieła sztuki, reprodukcje materiałów archiwalnych czy cyfrowe materiały biblioteczne, mogły być już ponownie wykorzystywane na zasadach określonych w InfSekPubU.

Zaproponowano wówczas nowy sposób wdrożenia zmienianej dyrektywy w polskim porządku prawnym, który miał zapewnić, że rozwiązania dotyczące ponownego wykorzystywania będą bardziej przejrzyste i łatwiejsze w stosowaniu. Uregulowanie zasad ponownego wykorzystywania w DostInfPubU po ponad czterech latach obowiązywania przepisów spotkało się z krytyką [zob. m.in. *M. Jaśkowska*, w: *D. Kijowski, P. Suwaj* (red.), *Kryzys prawa administracyjnego?*, *D. Kijowski, A. Miruć, A. Suławko-Karetko* (red.), t. 1, *Jakość prawa administracyjnego*, s. 362 i n.]. W praktyce pojawiały się trudności z rozróżnieniem zwykłego dostępu do informacji a ponownym wykorzystywaniem. Ponadto wdrażając dyrektywę w 2011 r., zbyt optymistycznie przyjęto, odnosząc się do orzecznictwa sądów administracyjnych, że odpowiednik pojęcia „dokument” stanowi informacja publiczna, o której mowa w art. 1 ust. 1 DostInfPubU [zob. szerzej: *G. Sibiga*, w: *A. Mednis* (red.), *Prywatność a jawność*, s. 111–126]. Zaproponowano wyodrębnienie przepisów o ponownym wykorzystywaniu z DostInfPubU i uregulowanie tej materii dedykowanej ustawie, której nadano tytuł „o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego”. Podstawową zmianą było oparcie zakresu przedmiotowego – zgodnie z treścią dyrektywy 2003/98/WE w jej pierwotnym, jak i zmienionym brzmieniu dyrektywą 2013/37 – o pojęcie informacji sektora publicznego.

Regulacja ta nie stała się tzw. ustawą organiczną, która w sposób wyczerpujący regulowałaby zagadnienie ponownego wykorzystywania w całym systemie prawnym. Zgodnie z art. 7 ust. 1 przepisy InfSekPubIU nie naruszały przepisów innych ustaw określających zasady, warunki i tryb dostępu lub ponownego wykorzystywania informacji będących informacjami sektora publicznego. Ponadto przepisy InfSekPubIU nie naruszały prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania. Szczególnie istotne dla ustawodawcy było właśnie rozróżnienie pomiędzy realizacją prawa dostępu do informacji publicznej, regulowanego przez DostInfPubU a eksploatacją (ponownym wykorzystywaniem) informacji sektora publicznego. Pojęcie informacji sektora publicznego jest przy tym szersze niż pojęcie informacji publicznej. Dostęp do informacji publicznej, określony w DostInfPubU stanowi implementację zasady jawności wyrażonej w art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a prawo do informacji jest uważane za jedno z podstawowych praw człowieka. Natomiast w odniesieniu do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego podkreśla się przede wszystkim jego gospodarczy i społeczny charakter związany z możliwością dalszego wykorzystywania (eksploatowania) informacji. Niemniej oparcie przepisów ponownego wykorzystywania – wzorem dyrektywy 2003/98/WE – o przepisy dotyczące bez zmiany definicji samej informacji publicznej powodowało trudności interpretacyjne dla wyznaczenia zakresu przedmiotowego ponownego wykorzystywania.

3. Cele nowej ustawy i główne zmiany w prawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. Dnia 11.8.2021 r. została uchwalona ustawa o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1641). Ustawa została promulgowana w Dzienniku Ustaw 7.9.2021 r. i obowiązuje od 8.12.2021 r., z wyjątkiem art. 24, który wszedł w życie z dniem 8.3.2022 r.

Ustawa o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego uchyla przepisy InfSekPubIU, co oznacza, że wraz z wejściem w życie będzie chronologicznie trzecią (po DostInfPubU oraz InfSekPubIU) regulacją ponownego wykorzystywania informacji w Polsce, a co istotnie stanowi pierwsze horyzontalne unormowanie polityki publicznej państwa w obszarze otwierania danych czy też otwartych danych (*open data public policy*) w akcie rangi ustawowej.

Zasadniczym celem ustawy jest implementacja dyrektywy 2019/1024. Niemniej OtwarteDaneU zakłada również wprowadzenie nowych rozwiązań wykraczających poza minimum wyznaczone dyrektywą, które – w zamyśle projektodawcy – mają usprawnić ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego czy szerzej danych. Celem głównym regulacji jest zwiększenie podaży otwartych danych oraz informacji o istotnej wartości i potencjale do tworzenia nowych usług i produktów, a także stworzenie nowego otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego dla efektywnego wykorzystywania informacji sektora publicznego w Polsce.

W ustawie zaproponowano nowe rozwiązania dotychczas niewystępujące na gruncie InfSekPubIU, których źródłem co do zasady pozostają postanowienia dyrektywy 2019/1024. Dotyczą one następujących zagadnień:

- Dane o wysokiej wartości: wprowadzenie kategorii informacji sektora publicznego, tj. danych o wysokiej wartości i zobligowanie podmiotów zobowiązanych do ich udostępniania do ponownego wykorzystywania – co do zasady – bezpłatnie, w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, za pośrednictwem interfejsu

programistycznego aplikacji (API), oraz w odpowiednich przypadkach, do zbiorczego pobrania (art. 2 pkt 4 i art. 25).

- Dane dynamiczne: wprowadzenie nowej kategorii informacji sektora publicznego, tj. danych dynamicznych i zobligowanie podmiotów zobowiązanych do ich udostępniania do ponownego wykorzystywania natychmiast po ich zgromadzeniu, za pośrednictwem API (art. 2 pkt 3 i art. 24).
- Dane badawcze: objęcie zakresem ponownego wykorzystywania danych badawczych, jeżeli dane te zostały wytworzone lub zgromadzone w ramach działalności naukowej finansowanej ze środków publicznych i są już publicznie udostępniane w systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego, w szczególności w repozytorium instytucjonalnym lub tematycznym (art. 2 pkt 2 i art. 22).
- Dane przedsiębiorstw publicznych: objęcie zakresem ustawy danych będących w posiadaniu przedsiębiorstw publicznych w rozumieniu art. 2 pkt 3 dyrektywy 2019/1024, prowadzących działalność w wybranych sektorach gospodarki, przy jednoczesnym niewprowadzaniu ogólnego obowiązku udostępniania lub przekazywania przez takie podmioty informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania (art. 3 pkt 5).

Celem nowych rozwiązań wprowadzonych w OtwarteDaneU w wyniku inicjatywy krajowego prawodawcy jest w głównej mierze przyspieszenie procesu otwierania danych publicznych, jak i usprawnienie ponownego wykorzystywania, tak od strony podażowej, czyli dostawców danych (podmioty zobowiązane), jak i od strony popytowej, czyli profesjonalnych uczestników obrotu wykorzystujących dane w głównej mierze do celów gospodarczych (użytkownicy). W ustawie zaproponowano podejście do problematyki otwierania danych w myśl wyrażonej w dyrektywie 2019/1024 zasady „as open as possible as closed as necessary”. Przejawia się to przede wszystkim w proaktywnym podejściu do udostępniania danych (w trybie bezwioskowym) za pośrednictwem systemów teleinformatycznych, w tym poprzez interfejsy programowania aplikacji. Dotyczy to w szczególności wyodrębnionych nowych kategorii informacji sektora publicznego, czyli danych dynamicznych oraz danych o wysokiej wartości. Jednocześnie wprowadzono zasady udostępniania danych poprzez API (art. 10 ust. 3).

Po drugie, postulat ten został zaakcentowany w jakościowym podejściu do udostępnianych informacji, w tym informacji udostępnianych jako dane otwarte (art. 10 ust. 1). Wprowadzono do ustawy tzw. „filary otwartości” zdefiniowane dotychczas w akcie tzw. prawa miękkiego, tj. w Standardzie prawnym otwartości danych (<https://dane.gov.pl/knowledgebase/useful-materials/standardy-otwartosci-danych>, dostęp: 10.2.2022 r.) oraz akcie prawa wewnętrznego, tj. Programie otwierania danych publicznych z 2016 r. (stanowiący załącznik do Uchwały Nr 107/2016 Rady Ministrów z 20.9.2016 r., niepubl.). Warto odnotowania nowością jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego legalnej definicji danych otwartych (art. 2 pkt 11).

Po trzecie, ustawa wprowadza nieznaną dotychczasowym przepisom zasadę odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za udostępniane lub przekazywane w celu ponownego wykorzystywania informacje sektora publicznego, możliwą do zastrzeżenia w warunkach ponownego wykorzystywania, co może wpłynąć na bezpieczeństwo obrotu oraz ciągłość biznesową produktów czy usług wymagających stałego dostępu do danych o określonej jakości (art. 15 ust. 1 pkt 3). Ustawa przewiduje również umożliwienie udostępniania do ponownego wykorzystywania kodu źródłowego programu

komputerowego (art. 10 ust. 5). Wprowadzono wreszcie podstawę dla możliwości określenia warunków ponownego wykorzystywania w drodze standardowej otwartej licencji (art. 15 ust. 3).

Wśród rozwiązań instytucjonalno-organizacyjnych oraz technicznych, jakie wprowadzono, aby usprawnić proces otwierania i dystrybucji otwartych danych, należy wymienić przeniesienie i zaktualizowanie regulacji dotyczącej dotychczasowego centralnego repozytorium informacji publicznej (obecnie portal danych) z DostInfPubU do OtwarteDaneU (Rozdział 7). Co istotne, przewidziano podstawę prawną do dobrowolnego udostępniania, za pośrednictwem portalu zasobów informacji będących w posiadaniu podmiotów sektora prywatnego, np. przedsiębiorców, organizacji pozarządowych (tj. danych prywatnych, art. 2 pkt 5 OtwarteDaneU).

Kolejnym nieznanym dotychczas rozwiązaniem jest wprowadzenie upoważnienia ustawowego dla ministra właściwego ds. informatyzacji do opracowania Programu otwierania danych. Jednocześnie przesądzono, że uchwalony przez Radę Ministrów przed wejściem w życie ustawy Program otwierania danych na lata 2021–2027 (Uchwała Nr 28 Rady Ministrów z 18.2.2021 r. w sprawie Programu otwierania danych na lata 2021–2027, M.P. z 2021 r. poz. 290) stanowi dokument, o którym mowa w ustawie. W konsekwencji zmieniono znaczenie dokumentu wyznaczającego kierunki działań administracji publicznej w obszarze otwartości danych, nadając podstawę do jego wydania w przepisach rangi ustawowej (rozdział 6).

Wreszcie przepisami OtwarteDaneU wprowadzono funkcję pełnomocnika do spraw otwartości danych, regulując jego status i zadania (rozdział 8). Pełnomocnicy do spraw otwartości danych funkcjonują obecnie w wybranych instytucjach administracji rządowej, tj. ministerstwa, KPRM, GUS, bowiem zostali powołani w wyniku realizacji PODP 2016. Ustawowe umocowanie pełnomocnika niewątpliwie podniesie rangę stanowiska i wzmocni jego kompetencje.

Warto odnotować również zmianę o charakterze legislacyjnym, która może wpłynąć na zakres stosowania ustawy, tj. nową (uproszczoną) definicję ponownego wykorzystywania (art. 2 pkt 12). Kolejną zmianą legislacyjną jest wprowadzenie kompleksowej struktury pojęciowej (tzw. słowniczek ustawowy). W art. 2 ustawy zdefiniowano najważniejsze pojęcia występujące w ustawie. W katalogu pojęć dotychczas niezdefiniowanych, poza wspomnianym pojęciem otwartych danych, nadano ustawowe znaczenie takim pojęciom jak: anonimizacja, dane badawcze, dane o wysokiej wartości, dane dynamiczne, dane prywatne, portal danych, format otwarty, metadane czy interfejs programistyczny aplikacji.

W OtwarteDaneU ustawodawca pozostawił podział na dwa tryby ponownego wykorzystywania, tj. bezwioskowy (za pośrednictwem systemów teleinformatycznych) oraz wnioskowy. W odniesieniu do tego ostatniego dokonując istotnej zmiany dotychczasowych przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 43 ust. 1 organem odwoławczym od decyzji o odmowie wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego oraz od decyzji o warunkach ponownego wykorzystywania lub o wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie będzie minister właściwy do spraw informatyzacji (przepis art. 127 § 3 KPA stosuje się).

Rozdział 1. Przepisy ogólne

Literatura: *D. Adamski, M. Bernaczyk*, Znaczenie dyrektywy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego dla ustawy o dostępie do informacji publicznej, *Elektroniczna Administracja* 2006; *E. Badura, M. Blachucki, X. Konarski, M. Maciejewski, H. Niestrój, A. Piskorz-Ryń, M. Sakowska-Baryła, G. Sibiga, K. Ślaska*, Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego, Warszawa 2016; *M. Barczewski, K. Gajewski, J. Warylewski* (red.), Prawne problemy wykorzystywania nowych technologii w administracji publicznej i wymiarze sprawiedliwości, Warszawa 2009; *J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz*, Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz, Kraków 2004; *J. Barta, R. Markiewicz*, Prawo autorskie, Warszawa 2010; *J. Barta* (red.), System prawa prywatnego, t. 13, Warszawa 2017; *M. Bernaczyk*, Obowiązek bezwioskowego udostępniania informacji publicznej, Warszawa 2008; *M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz*, Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, Warszawa 2010; *E. Bielak-Jomaa, D. Lubasz* (red.), RODO ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Komentarz, Warszawa 2018; *M. Blachucki, G. Sibiga*, Przenikanie się cywilnoprawnych i administracyjnych elementów w nowych procedurach administracyjnych na przykładzie postępowania w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego przekazywanych na wniosek, *Opolskie Studia Prawno-Administracyjne* 2018, Nr XVII/1(1); *J. Braciak*, Prawo do prywatności, Warszawa 2004; *L. Bygrave, C. Kuner, C. Docksey* (red.), Commentary on the EU General Data Protection Regulation, Oxford 2020; *R. Carlton, J. Lawrence, M. McElwee*, Confidentiality and disclosure in European commission antitrust proceedings – the case for clarity *European Competition Journal* 2008, Nr 2; *P. Drobek*, Zasada celowości w dobie wielkich zbiorów danych (big data), *MoP* 2014, Nr 9 (dodatek); *A. Drozd*, Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz. Wzory pism i przepisy, Warszawa 2007; *P. Fajgielski*, Informacja w administracji publicznej – prawne aspekty gromadzenia, udostępniania i ochrony, Wrocław 2007; *P. Fajgielski*, Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz, Warszawa 2018; *P. Fajgielski* (red.), Ochrona danych osobowych w Polsce z perspektywy dziesięciolecia, Lublin 2008; *W. Federczyk* (red), Stulecie polskiej administracji. Doświadczenia i perspektywy, Warszawa 2018; *J. Ferrier*, O naukowym administrowaniu, Warszawa 1974; *B. Fischer, A. Piskorz-Ryń, M. Sakowska-Baryła, J. Wyporska-Frankiewicz*, Ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego, Komentarz, Wrocław 2017; *T. Górzyńska*, Prawna regulacja ponownego wykorzystywania informacji publicznych, w: *G. Sibiga* (red.), Główne problemy prawa do informacji w świetle prawa i standardów międzynarodowych, europejskich i wybranych państw Unii Europejskiej, Warszawa 2013; *M. Gumularz*, Ochrona danych osobowych w sektorze publicznym, Warszawa 2018; *H. Izdebski*, w: *H. Izdebski, J. Zieliński*, Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Komentarz, Warszawa 2019; *M. Jabłoński, D. Kornobis-Romanowska, K. Wygoda*, Obowiązki i stosowanie postanowień ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych w polskim porządku prawnym, Wrocław 2017; *J. Jagielski*, Kontrola administracji publicznej, Warszawa 2018; *J. Janowski*, Technologia informacyjna dla prawników i administratywistów, Warszawa 2013; *M. Jaśkowska*, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Toruń 2002; *M. Jaśkowska*, Jakość i spójność rozwiązań prawnych w świetle nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej, w: *D. Kijowski, P. Suwaj* (red.), Kryzys prawa administracyjnego?, *D. Kijowski, A. Miruć, A. Sulawko-Karetko* (red.), t. 1, Jakość prawa administracyjnego, Warszawa 2012; *M. Jaworska* (red.), Prawo zamówień publicznych. Komentarz, Warszawa 2021; *I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska*, Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, Warszawa 2016; *B. Kunicka-Jarosz*, Przepięstwa przeciwko ochronie informacji i wymiarowi sprawiedliwości. Rozdział XXX i XXXIII Kodeksu karnego. Komentarz, Warszawa 2000; *P. Litwiński* (red.), Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Wybrane przepisy sektorowe. Komentarz, Warszawa 2018, 2021; *D. Lubasz* (red.),

Meritum. Ochrona danych osobowych, Warszawa 2020; *I. Matusiak*, w: *P. Ślęzak* (red.), Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz, Warszawa 2017; *M. Maciejewski*, Prawna regulacja ponownego wykorzystywania informacji publicznej, w: *G. Sibiga* (red.), Główne problemy prawa do informacji w świetle prawa i standardów międzynarodowych, europejskich i wybranych państw Unii Europejskiej, Warszawa 2013; *A. Mednis*, Prawna ochrona danych osobowych, Warszawa 1995; *A. Mednis* (red.), Prywatność a jawność – bilans 25-lecia i perspektywy na przyszłość, Warszawa 2016; *A. Michalak* (red.), Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz, Warszawa 2019; *Z. Mielnik*, Prawo do prywatności (wybrane zagadnienia), RPEiS 1996, Nr 2; *A. Mikos-Sitek* (red.), Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, 2022, wyd. 11, Legalis; *Ł. Nosarzewski*, Informacja publiczna jako przedmiot ponownego wykorzystywania, IwAP 2020, Nr 4; *E. Nowińska, K. Szczepanowska-Kozłowska*, Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, Warszawa 2018; *A. Piskorz-Ryń*, Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Zagadnienia administracyjnoprawne, Warszawa 2018; *M. Rusinek*, Tajemnica zawodowa i jej ochrona w polskim procesie karnym, Warszawa 2007; *M. Sakowska-Baryła*, Dostęp do informacji o osobach pełniących funkcje publiczne w świetle orzecznictwa i praktyki, IwAP 2016, Nr 2; *M. Sakowska-Baryła*, Dostęp do informacji publicznej a ochrona danych osobowych, Wrocław 2014; *M. Sakowska-Baryła*, Prawo do ochrony danych osobowych, Wrocław 2015; *M. Sakowska-Baryła*, Problem współstosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej i ustawy o ochronie danych osobowych, w: *A. Mednis* (red.), Prywatność a jawność – bilans 25-lecia i perspektywy na przyszłość, Warszawa 2016; *M. Sakowska-Baryła* (red.), Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Komentarz, Warszawa 2018; *G. Sibiga, I. Małobęcka-Szwast*, Relacje prawa do informacji publicznej oraz prawa do ochrony danych osobowych w świetle ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, MoP 2019, Nr 22 (dodatek); *G. Sibiga*, Komplementarność czy kolizja? Prawna ochrona danych osobowych a dostęp do informacji publicznych oraz informacji o środowisku i jego ochronie, w: *P. Fajgielski* (red.), Ochrona danych osobowych w Polsce z perspektywy dziesięciolecia, Lublin 2008; *G. Sibiga*, Postępowanie w sprawach ochrony danych osobowych, Warszawa 2003; *G. Sibiga* (red.), Główne problemy prawa do informacji w świetle prawa i standardów międzynarodowych, europejskich i wybranych państw Unii Europejskiej, Warszawa 2013; *J. Steniczko-Chlabicz* (red.), Prawo własności przemysłowej. Komentarz, Warszawa 2020; *P. Sitniewski*, Kim jest osoba pełniąca funkcję publiczną?, IwAP 2017, Nr 3; *P. Sitniewski*, Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Komentarz, Warszawa 2017; *D.J. Solove*, Understanding privacy, Harvard 2008; *D. Sybilski*, Dane o wysokiej wartości – nowy rodzaj informacji sektora publicznego, IwAP 2019, Nr 4; *D. Sybilski*, Jawne dane osobowe ekspertów przygotowujących podstawę programową dla szkół, IwAP 2019, Nr 1; *D. Sybilski*, Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego a ochrona danych osobowych według ogólnego rozporządzenia o ochronie danych oraz dyrektywy 2003/98/WE – wybrane zagadnienia, PME 2017, Nr 4; *D. Sybilski*, Projekt nowej dyrektywy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, IwAP 2018, Nr 3; *D. Sybilski*, Zagadnienie ponownego wykorzystywania kodu źródłowego programu komputerowego, IwAP 2018, Nr 2; *D. Sybilski*, Wpływ ogólnego rozporządzenia o ochronie danych na otwarte dane i ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego, Warszawa 2021; *J. Szwałja* (red.), Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, Warszawa 2019; *M. Szymczak* (red.), Słownik Języka Polskiego PWN, t. III, Warszawa 1995; *M. Uliasz*, Przesłębstwo naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa, MoP 2001, Nr 22; *R. Vickery*, Review of Recent Studies on PSI Re-Use and Related Market Development, Paryż 2011; *M. de Vries*, Europe's PSI re-use rules – exploration of the legal labyrinth, w: *G. Sibiga* (red.), Główne problemy prawa do informacji w świetle prawa i standardów międzynarodowych, europejskich i wybranych państw Unii Europejskiej, Warszawa 2013; *G. Wierczyński, W.R. Wiewiórowski*, Informatyka prawnicza, Warszawa 2015; *S. Wika-riak*, Udostępnianie danych: systemowa, choć nieoczywista zmiana, Dziennik-Gazeta Prawna z 26.8.2021 r.; *M. Wyrzykowski* (red.), Ochrona danych osobowych, Warszawa 1999; *M. Zdyb, M. Sieradzka*, Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, Warszawa 2016.

Art. 1. [Zakres przedmiotowy]

Ustawa określa zasady otwartości danych, zasady i tryb udostępniania i przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania oraz podmioty, które udostępniają lub przekazują te informacje.

Spis treści

	Nb
1. Zakres i cele dyrektywy 2019/1024	1
2. Zakres ustawy	2
3. Upoważnienia do wydania aktów wykonawczych	3
4. Struktura ustawy	4

1 1. Zakres i cele dyrektywy 2019/1024. W art. 1 ust. 1 dyrektywy 2019/1024 wyznaczono jej przedmiot i zakres stosowania. W celu propagowania wykorzystywania otwartych danych i stymulowania innowacji w produktach i usługach niniejsza dyrektywa ustanawia zbiór minimalnych przepisów regulujących ponowne wykorzystywanie oraz ustalenia praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie.

Dyrektywą 2003/98/WE ustanowiono zestaw minimalnych przepisów określających ponowne wykorzystywanie oraz ustalenia praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego państw członkowskich. W wyniku przeglądu dyrektywy 2003/98/WE, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2013/37 prawodawca unijny zdecydował o znacznym rozszerzeniu zakresu ponownego wykorzystywania o nowe kategorie podmiotów (tzw. przedsiębiorstwa publiczne oraz organizacje prowadzące badania naukowe i organizacje finansujące badania naukowe) i nowe zasoby (dane badawcze) oraz o wyodrębnianiu specjalnej kategorii dokumentów, tj. danych o wysokiej wartości oraz danych dynamicznych. Zmiany wprowadzone dyrektywą 2019/1024 mają służyć jak najpełniejszemu wykorzystaniu potencjału informacji sektora publicznego dla europejskiej gospodarki i społeczeństwa, koncentrują się na następujących obszarach: zapewnienie dostępu w czasie rzeczywistym do danych dynamicznych za pośrednictwem odpowiednich środków technicznych (tj. API), zwiększenie podaży wartościowych danych publicznych do ponownego wykorzystywania, w tym danych pochodzących z przedsiębiorstw publicznych, organizacji prowadzących badania naukowe i organizacji finansujących badania naukowe. Zaproponowane w dyrektywie zmiany mają zatem służyć zwiększeniu wolumenu danych o wysokiej jakości i potencjale dla dalszego ich wykorzystywania w produktach i usługach, w tym nowoczesnych zastosowaniach takich jak: sztuczna inteligencja, Internet rzeczy czy uczenie maszynowe. Pomimo wprowadzonych zmian, prawodawca unijny nie zmienił rodzaju instrumentu, jakim wciąż pozostaje dyrektywa ustanawiająca minimalny wymóg harmonizacji krajowych zasad i praktyk dotyczących ponownego wykorzystywania dokumentów sektora publicznego. Zgodnie z art. 1 dyrektywa wciąż wyznacza jedynie zbiór minimalnych przepisów regulujących ponowne wykorzystywanie oraz ustalenia praktyczne ułatwiające ponowne wykorzystywanie.

2 2. Zakres ustawy. Otwierający przepisy ogólne art. 1 wyznacza zakres przedmiotowy i podmiotowy stosowania ustawy. Podobnie jak w InfSekPublU, w komen-

towanej ustawie uregulowano zasady (rozdział 2) i tryb udostępniania i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (art. 5) oraz podmioty, które udostępniają lub przekazują te informacje (art. 3).

Kluczowe dla wyznaczenia zakresu przedmiotowego ustawy było zdefiniowanie podstawowych pojęć, tj. informacji sektora publicznego, otwartych danych i ponownego wykorzystywania, które wraz z innymi pojęciami istotnymi dla przedmiotu regulacji zgrupowano w tzw. słowniczku ustawowym (art. 2). W art. 3 wymieniono zaś podmioty obowiązane do stosowania przepisów ustawy, które podobnie jak w InfSekPubLU nazwano podmiotami zobowiązanymi. Podmiotem uprawnionym zaś pozostał użytkownik.

Przedmiotem regulacji, wprawdzie niewymienionym wprost w art. 1, pozostają warunki ponownego wykorzystywania (rozdział 3), zasady ustalania opłat za ponowne wykorzystywanie (rozdział 4), wyłączenia podmiotowo-przedmiotowe stosowania przepisów OtwarteDaneU (art. 4), ograniczenia ponownego wykorzystywania (art. 6) oraz normy kolizyjne regulujące stosunek ustawy do innych aktów prawnych, w tym w szczególności przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz przepisów o ochronie danych osobowych (art. 7).

Ustawodawca pozostawił dychotomiczny podział na dwa tryby ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, tj. bezwnioskowy (w przypadku udostępnionych informacji sektora publicznego w BIP, portalu danych lub innym systemie teleinformatycznym podmiotu zobowiązanego oraz na tryb wnioskowy. W przypadku tego ostatniego procedura ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego przekazywanych na wniosek została uregulowana w rozdziale 9.

Co istotne, po raz pierwszy w przepisach o ponownym wykorzystywaniu przedmiotem regulacji objęto również zasady otwartości danych, co koresponduje z nowym tytułem ustawy, w którym uwzględniono otwarte dane. Ustawodawca przesądził zatem, że podstawowym instrumentem legislacyjnym służącym realizacji polityki otwartości (otwartych danych) pozostają przepisy o ponownym wykorzystywaniu. Dotychczas otwieranie danych było przedmiotem aktywności podmiotów różnego szczebla, tj. jednostek samorządu terytorialnego (miejskie polityki otwartych danych) czy Rady Ministrów (PODP 2017, POD 2021). Modyfikacja tytułu, jak i zakresu ustawy oznacza nie tylko zmianę aksjologii samej regulacji, tj. podniesienia rangi polityki publicznej otwierania danych do przedmiotu ustawowej interwencji prawodawcy krajowego, ale też wprowadzenie konkretnych rozwiązań legislacyjnych, które mają służyć aktywności państwa w obszarze otwartości danych. W tym celu wprowadzono definicję ustawową otwartych danych (art. 2 pkt 11) oraz wprowadzono zasadę udostępniania informacji sektora publicznego jako danych otwartych (art. 10 ust. 1). Realizacji działań w celu zapewnienia otwartości danych mają służyć rozwiązania organizacyjne, instytucjonalne oraz techniczne, którym nadano podstawę prawną w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, tj. funkcji pełnomocnika do spraw otwartości danych (rozdział 8), programowi otwierania danych (rozdział 6) oraz portalowi danych (rozdział 7).

W ustawie uregulowano również inne rozwiązania nieznanne dotychczas na gruncie przepisów InfSekPubLU, jak ponowne wykorzystywanie danych dynamicznych, danych badawczych oraz danych o wysokiej wartości. Pojęcia te zostały zdefiniowane

w art. 2, a zasady ich udostępniania w celu ponownego wykorzystywania w rozdziale 5.

3 3. Upoważnienia do wydania aktów wykonawczych. W ustawie przewidziano również delegację do wydania aktów wykonawczych o różnej randze i przez różne organy.

Upoważniono Radę Ministrów do wydania dwóch rozporządzeń fakultatywnych, tj. rozporządzenia określającego listę danych o wysokiej wartości, warunki ponownego wykorzystywania tych danych, a także sposób udostępniania oraz formaty tych danych i metadanych (art. 27) oraz rozporządzenia określającego listę informacji sektora publicznego do udostępnienia w portalu danych (art. 33).

Ponadto zawarto delegację do wydania rozporządzenia obligatoryjnego przez Radę Ministrów w sprawie portalu otwartych danych (art. 34 ust. 7).

Upoważniono ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do określenia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji w drodze rozporządzenia maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie nakładane przez muzea państwowe i muzea samorządowe, biorąc pod uwagę koszty oraz rozsądny zwrot z inwestycji (art. 19 ust. 3).

Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki został upoważniony do opracowania Polityki otwartego dostępu do danych badawczych finansowanych ze środków publicznych, przy czym w ustawie nie przesądzono, w drodze jakiego aktu powinien tę dyspozycję zrealizować (art. 23 ust. 1).

Wreszcie minister właściwy do spraw informatyzacji został upoważniony do opracowania Programu otwierania danych (art. 28 ust. 1). Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji, ma przyjąć program w drodze uchwały (art. 28 ust. 2).

4 4. Struktura ustawy. W porównaniu do InfSekPubU znacząco zmieniła się budowa ustawy. Przepisy OtwarteDaneU pogrupowane zostały w następujące rozdziały:

1. Przepisy ogólne
2. Zasady udostępniania i przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania
3. Warunki ponownego wykorzystywania
4. Zasady ustalania opłat za ponowne wykorzystywanie
5. Dane o wysokiej wartości, dane dynamiczne i dane badawcze
6. Program otwierania danych
7. Portal danych
8. Pełnomocnicy do spraw otwartości danych
9. Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego przekazywanych na wniosek
10. Zmiany w przepisach
11. Przepisy przejściowe, dostosowujące i przepisy końcowe.

Art. 2. [Objaśnienie pojęć]

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) **anonimizacja** – proces zmiany informacji sektora publicznego w informacje anonimowe, które nie odnoszą się do zidentyfikowanej lub możliwej do zi-

- dentyfikowania osoby fizycznej, lub proces zmiany danych osobowych w dane anonimowe w taki sposób, że identyfikacja osoby, której dane dotyczą, nie jest lub już nie jest możliwa;
- 2) dane badawcze – informacje sektora publicznego utrwalone w postaci elektronicznej, inne niż publikacje naukowe, które zostały wytworzone lub zgromadzone w ramach działalności naukowej w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2021 r. poz. 478, 619 i 1630) i są wykorzystywane jako dowody w procesie badawczym lub służą do weryfikacji poprawności ustaleń i wyników badań;
 - 3) dane dynamiczne – informacje sektora publicznego utrwalone w postaci elektronicznej podlegające częstym aktualizacjom lub aktualizacjom w czasie rzeczywistym, w tym ze względu na ich zmienność lub szybkość dezaktualizację, w szczególności dane wygenerowane przez czujniki;
 - 4) dane o wysokiej wartości – informacje sektora publicznego, których ponowne wykorzystywanie wiąże się z istotnymi korzyściami dla społeczeństwa, środowiska i gospodarki, w szczególności ze względu na ich przydatność do tworzenia produktów, usług i zastosowań opartych na wykorzystywaniu tych danych;
 - 5) dane prywatne – każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotu innego niż podmiot zobowiązany i przez niego wytworzoną, z wyjątkiem danych osobowych;
 - 6) format otwarty – format pliku, który jest niezależny od systemu oraz jest udostępniany bez żadnych ograniczeń, które utrudniałyby ponowne wykorzystywanie;
 - 7) format przeznaczony do odczytu maszynowego – format pliku ustrukturyzowany tak, aby programy komputerowe mogły zidentyfikować, rozpoznać i pozyskać określone dane i ich wewnętrzną strukturę;
 - 8) informacja sektora publicznego – każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotu zobowiązanego;
 - 9) interfejs programistyczny aplikacji – zbiór technicznych funkcji umożliwiających połączenie i wzajemną wymianę danych lub metadanych między programami komputerowymi lub systemami teleinformatycznymi;
 - 10) metadane – ustrukturyzowane informacje opisujące, tłumaczące, lokalizujące i ułatwiające odnalezienie, wykorzystanie innych informacji lub zarządzanie nimi;
 - 11) otwarte dane – informacje sektora publicznego udostępniane lub przekazywane w postaci elektronicznej, bezwarunkowo lub z uwzględnieniem warunków, o których mowa w rozdziale 3, kompletne, aktualne, w wersji źródłowej, w otwartym i niezastrzeżonym formacie przeznaczonym do odczytu maszynowego, które są przeznaczone do bezpłatnego ponownego wykorzystywania na tych samych zasadach dla każdego użytkownika, bez konieczności potwierdzania tożsamości przez użytkownika;

- 12) ponowne wykorzystywanie – wykorzystywanie przez użytkowników informacji sektora publicznego w jakimkolwiek celu, z wyjątkiem wymiany informacji sektora publicznego między podmiotami zobowiązanymi wyłącznie w celu realizacji zadań publicznych;
- 13) portal danych – prowadzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji, powszechnie dostępny system teleinformatyczny, służący do udostępniania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania oraz danych prywatnych w celu wykorzystywania;
- 14) użytkownik – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która ponownie wykorzystuje informacje sektora publicznego lub wykorzystuje dane prywatne.

Spis treści

	Nb
I. Anonimizacja	1–5
1. Definicja w dyrektywie 2019/1024	1
2. Pojęcie anonimizacji w krajowym porządku prawnym	2
3. Anonimizacja a pseudonimizacja	3
4. Opłaty za anonimizację informacji sektora publicznego	4
5. Wytyczne w sprawie anonimizacji	5
II. Dane badawcze	6–10
1. Dane badawcze w dyrektywie 2019/1024	6
2. Dane badawcze jako szczególna kategoria informacji sektora publicznego	7
3. Postać elektroniczna danych badawczych	8
4. Wyłączenie publikacji naukowych	9
5. Przesłanka wytworzenia lub zgromadzenia danych badawczych w ramach działalności naukowej	10
III. Dane dynamiczne	11–14
1. Definicja danych dynamicznych w dyrektywie 2019/1024	11
2. Kryterium aktualizacji danych dynamicznych	12
3. Kryterium czasu udostępnienia danych dynamicznych	13
4. Przykłady danych dynamicznych	14
IV. Dane o wysokiej wartości	15–17
1. Pojęcie danych o wysokiej wartości w dyrektywie 2019/1024	15
2. Kategorie tematyczne zbiorów danych o wysokiej wartości	16
3. Wykaz danych o wysokiej wartości	17
V. Dane prywatne	18–19
1. Definicja ustawowa	18
2. Cel objęcia zakresem regulacji danych prywatnych	19
VI. Format otwarty	20–21
1. Pojęcie formatu otwartego	20
2. Przykłady formatów otwartych	21
VII. Format przeznaczony do odczytu maszynowego	22–23
1. Definicja formatu przeznaczonego do odczytu maszynowego w dyrektywach	22
2. Przykłady formatów do odczytu maszynowego	23
VIII. Informacja sektora publicznego	24–33
1. Cel definicji	24
2. Definicja dokumentu w dyrektywie 2019/1024	25

3. Elementy ISP	26
4. Treść lub jej część	27
5. Postać utrwalenia informacji	28
6. Posiadanie informacji	29
7. Cel publiczny wytworzenia informacji	30
8. Rodzaje ISP	31
9. Program komputerowy	32
10. Informacja publiczna a ISP	33
IX. Interfejs programistyczny aplikacji	34–35
1. Pojęcie interfejsu programistycznego aplikacji (API)	34
2. Korzyści z udostępniania danych przez interfejs programistyczny aplikacji	35
X. Metadane	36–37
1. Pojęcie metadanych	36
2. Metadane w portalu danych	37
XI. Otwarte dane	38–42
1. Definicja ustawowa	38
2. Otwarte dane w dyrektywach 2003/98/WE i 2013/37	39
3. Otwarte dane w dyrektywie 2019/1024	40
4. Pojęcie otwartych danych w OtwarteDaneU	41
5. Kryteria jakościowe otwartych danych	42
XII. Ponowne wykorzystywanie	43–48
1. Cel i elementy definicji	43
2. Definicja w dyrektywie 2019/1024	44
3. Rozróżnienie celów pierwotnego (wytworzenia) i ponownego (wykorzystywania)	45
4. Cele wykorzystywania	46
5. Czynności na informacji	47
6. Wymiana dla zadań publicznych	48
XIII. Portal danych	49–50
1. Cel wprowadzenia definicji	49
2. Definicja ustawowa	50
XIV. Użytkownik	51–53
1. Cel i budowa definicji	51
2. Użytkownik informacji sektora publicznego	52
3. Użytkownik danych prywatnych	53

I. Anonimizacja

1. Definicja w dyrektywie 2019/1024. Definicja ustawowa stanowi odzwierciedlenie brzmienia art. 2 pkt 7 dyrektywy 2019/1024, zgodnie z którym anonimizacja oznacza proces zmiany dokumentów w informacje anonimowe, które nie odnoszą się do zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej, lub dane osobowe zanonimizowane w taki sposób, że identyfikacja osoby, której dane dotyczą, nie jest lub już nie jest możliwa. Należy w tym miejscu zauważyć, że polska wersja językowa dyrektywy nie odpowiada w tym zakresie dosłownie treści tego przepisu w wersji angielskiej, zgodnie z którym jest to proces zmiany dokumentu w taki sposób, że osoba, której dane dotyczą, nie jest lub przestała być możliwa do zidentyfikowania („*anonymization*” means the process of changing documents into

Przejdź do księgarni →